

Arabska pripovedka.

Uivel je nekdam na Jutrovem mogočen kralj. Nekega dne ukaže svojemu sužnji, da mu prinese v dvorano tri krasno izdelane a dobro zaprte in zapečatenе posode, katerih jedna je bila zlata, druga slonokostena in tretja lončena. Potem pokliče pred sé svoje tri sinove in jim reče v pričó zbranih dvornikov, da si naj izbere vsak zaporéd po svojej starostí óno posodo, katera ima po njegovem mnenji največji zaklad v sebi.

Prvi, najstarejši sin, izbere si zlato čašo, na katerej je bilo zapisano „kraljestvo“. Mislil si je, da je ta posoda največje vrednosti. Prestrašen pa, stopi nazaj, ko jo odprè in vidi, da je polna človeške krvi.

Potem pristopi drugi sin in si vzame slonokosteno posodo, na katerej je bilo zapisano „slava“. Zdela se mu je ta med ostalima dvema najdragocenejša. Odprè jo in vidi, da je polna pepela ónih imenitnih mož, ki so uživali v svojem življenji mnogo slave in častí.

Naposled pristopi najmlajši sin in vzame lončeno posodo, katera je bila še ostala. Prazna je bila, ko jo odprè, samó v dno posode je bil lončar zapisal besedo „Bog“.

„Katera teh treh posod ima največjo vrednost?“ vpraša kralj svoje spremstvo.

Častihlepneži odgovorè: „Zlata posoda!“ Pesniki in drugi slavni možje rekó: „Slonokostena posoda!“ Modrijani pa so trdili, da je lončena posoda največje vrednosti; rekli so: „Jedna sama črka od besede „Bog“ je več vredna, kakor ves svet.“

H. Podkrajšek.

— x —

Drevo in cvetice.

(Basen.)

od košatim drevesom so rastle drobne cvetice. Bledo njih cvetje je kazalo, da se jim godi slabo. Niti solnce niti dež nista mogla prodreti gostovejnaté króne mogočnega drevesa. Tudi hrana, katero so dobivale iz vlažne zemlje, bila jim je zeló pičla, ker je drevo sámó najboljše snóvi povžilo.

Milo so vzdihovale drobne cvetice in prosile mogočno drevo, naj bi pustilo solnce vsaj nekoliko posijati skozi svoje veje; ali prevzetno drevo se niti ne zméni za cvetočo drobnjad ter naredi še gostejšo senco.

V tem pride vrtnar mimo drevesa, in videč povešati glavice drobnih cvetic, ozrè se k višku v širokovejnató drevo, zmajè nejevoljno z glavo in pravi: „Drevo je prekošató, treba mu je obsekati veje, da ne bodeta kap in senca zadržavala drobnih cvetic v rásti.“ To rekši, otíde, prinese lestvo in koreščico ter oklesti ponosno drevo.

Sedaj sta solnce in dež krepila cvetice, da so veselo rastle in cvetele. Vsak človek se je radoval njih prijetne vonjave in krasote. Tudi pisani metulji in pridne bučelice so hodili v vas razgovarjat se ž njimi. A prej tako ponosno drevo si zdaj ni upalo pogledati na drobne cvetice, ker ga je bilo sram pred brenčečimi in veselo letajočimi žuželkami, ki so uganjale spodaj svoje vesele burke.

Jos. Lavrič.

— x —